

Een vreugdevuur van knetterende letters

Na zestien jaar docent Engels aan de Hogeschool Zeeland te zijn geweest heb ik mijn Engelse docentenpij aan de wilgen gehangen en mijn ontslag gegeven. Dat heeft allerm minst iets te maken met de studenten, want de omgang met studenten is leuk. Dat heeft nog minder te maken met de collega's, want de meeste collega's zijn nog leuker. Maar dat heeft alles te maken met een benauwenis, een administratieve beklemming die als een klauw rond mijn nek zat. En ik was al die jaren nog maar een parttime docent. Ik kan me dan het ellendige gevoel bij sommige fulltimers zeer goed voorstellen. Vooral de eigenzinnige en vrije geesten onder de collega's lijden eronder. De ratrace om allerlei certificaatjes die kunnen aantonen dat een onderwijsinstituut goed bezig is en waarbij een docent na vaak tientallen jaren gewaardeerd docentschap moet kunnen aantonen dat wat hij al die jaren heeft gedaan eigenlijk toch wel goed is, is krankzinnig. Het toont aan hoe wantrouwend en controledriftig de managementlaag is. Een laag die onvermoeibaar onuitvoerbare plannen afscheidt, en u weet, de aap bovenin de boom schijnt altijd naar beneden. Waar komt de hoop diarree terecht? Juist. Op de hoofden van de mensen waar het in het onderwijs om draait: de docenten. Het zal wel aan mij liggen, want ik ben mijn hele leven al wars van autoriteit. Daar krijg ik de ziekte van. Ik ben nu dus mijn eigen baas. Maar het docentschap verlaat me nooit. Ik geef les aan een aantal schrijversopleidingen, begeleid mensen met grote schrijfplannen die gaan van vuistdikke romans en verhalenbundels tot het schrijven van levensverhalen voor kinderen en kleinkinderen. Zeer bevredigend werk. Maar daar is nu een grote ambitie bijgekomen. Nog niet zolang geschreven schreef ik in de column *De jeugd van Zeeland aan de woorden* dat ik de Zeeuwse jongeren wilde bereiken, de worstelende dagboekschrijvende pubers, de onverzadigbare en bij zwak nachtlucht lezende lettervreterers met uitgestelde en onzekere schrijfplannen, de pathologische en soms introverte fantasten die met hun oeverloze humor de wereld en de mensen om zich heen draaglijk maken en houden. Wel die ambitie wordt werkelijkheid: de Provincie Zeeland heeft het schrijfproject *Zeeland Schrijft* dat ik samen met Jeanine Naerebout, vakreferent en adviseur Literatuur van de ZB Bibliotheek van Zeeland, heb ingediend, gehonoreerd. Het doel van het project is het ontwikkelen van creatief schrijftalent, maar ook de therapeutische component van het schrijven dat tot psychisch welbevinden leidt en niet in het minst de zelfontdekking en -ontplooiing van de Zeeuwse jongeren. Bovendien verbetert de leesvaardigheid door het schrijven en laat dat nu net iets zijn waar de Nederlandse jeugd de laatste jaren bijzonder slecht op scoort. Alleen maar voordelen. Binnenkort ga ik dus de hort op en zal ik persoonlijk zoveel mogelijk middelbare scholen bezoeken om docenten en jongeren te enthousiasmeren. Bij dezen al een oproep aan alle bevlogen docenten Nederlands: kijk eens goed rond in je overvolle klaslokaal, ken je pappenheimers, en denk na wie van je leerlingen zijn of haar pen zou willen slijpen, in wie het vuur van het schrijverschap nu op een waakvlammetje staat,

maar niet kan wachten om dat te laten ontsteken in een
vreugdevuur van knetterende letters.